



Liūdna pasaka

Visat nūm. 30

(octubre 2020)

Jonas BILIŪNAS

Po to kuone kas diena, tuo pačiu laiku, išgirsdavau jau žinomą ypatingą ir skaudų dejavimą ir iš už namo kertės išvysdavau išeinančią seną seną moteriškę. Pro mane eidama, visados sustodavo ir, įbedus savo klaikias, be gyvybės akis, ilgai ilgai į mane žiūrėdavo. Kad ir klausdavau, nieko nuo jos negalėdavau patirti. Tik viena vis girdėdavau: „Kiek ponų... kokie jie visi gražūs...“ Ir: „Ar nežinai tamsta, kur mano Petriukas?..“ Bet kas tasai jos Petriukas, nepasakydavo... Ir eidavo taip pro šalį, dejuodama, lazdele pasirimsčiuodama, sunkią sunkią metų naštą nešdama. Pasirodydavo ir išnykdavo iš visų mūsų akių kaip klaikus „memento mori“... Ir taip kuone kasdien, per visą vasarą...

Pripratau prie jos... Jau ramiau galėjau matyti ir tas klaikias, be gyvybės akis, ir tą nesuskaitomą skaičių raukšlių, kuriomis kaip tinklu buvo išraizgytas moteriškės veidas... Prisižiūrėjau: Dieve, kiek tasai senas veidas raukšlių ir raukšlelių turėjo! Ilgi ilgi gyvenimo metai rašė ant to veido sopulius ir ašaras, ir vargų klaikumą - rašė rūpestingai, be pasigailėjimo. Likimo pirštas nepraleido nei mažiausio atsitikimo, - visa ton gyvenimo knygon įrašė. Taip, tai buvo gyvenimo knyga - atidengta, nors ir sunkiai suprantama... Per dienų dienas ton knygon žiūrėdamas, skaičiau jos įstabius žodžius ir... šį tą supratau... Tiesa, ne be žodyno: daug man geri žmonės padėjo...Liūdna pasaka!..

BILIŪNAS, Jonas. *Liūdna pasaka: kūrybos rinktinė*. Vilnius: Baltos lankos, 2006

Traducido por Carmina Daban Sunyer